

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 47/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Erikom Šablatúrom, advokátom, Holíčska 13, Bratislava, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/23/2021 z 28. septembra 2022 a postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/56/2023 z 25. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia čl. 46 ods. 2, 3 a 4 ústavy postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie najvyššiemu súdu a priznať primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a zo súdneho spisu vyplýva nasledovný skutkový stav veci:

3. Sťažovateľka je vlastníčkou bytu v Bytovom dome [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], kde správu vykonáva Bytové družstvo [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“ alebo „správca“) na základe zmluvy o výkone správy. Správca 1. februára 2018 podľa § 14 ods. 7 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30. októbra 2018 (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) oznámil všetkým vlastníkom bytového domu obvyklým spôsobom vykonanie písomného hlasovania v dňoch 9. až 13. februára 2018 (ďalej len „oznámenie“), v ktorom nebolo určené miesto jeho

vykonania a štylizácia otázok č. 1 až 3 podľa sťažovateľky nezodpovedala zákonu o vlastníctve bytov.

4. Sťažovateľka 7. februára 2018 ešte pred vykonaním písomného hlasovania podala na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) na žalovaného správcu žalobu, v ktorej sa domáhala určenia neplatnosti „*Oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania*“ pre nedodržanie zákona o vlastníctve bytov. V poradí prvým rozsudkom okresného súdu z 5. septembra 2018 bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná. Okresný súd konštatoval, že podanou žalobou a rozhodnutím o nej nemožno odstrániť stav právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným. Oznámenie o písomnom hlasovaní je len úkonom, ktorý vyplýva z uznesenia prijatého na schôdzi vlastníkov 24. januára 2018, ktorého neplatnosti sa sťažovateľka ako žalobca nedomáhala, a ktorý je správca podľa zákona o vlastníctve bytov oprávnený vykonať. Po podanom odvolaní bol prvý rozsudok okresného súdu uznesením krajského súdu z 26. februára 2020 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom krajský súd uviedol, že úlohou okresného súdu bude najprv ustáliť predmet konania a posúdiť aktívnu a pasívnu legitimáciu sporových strán, keďže z rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo dostatočne zrejmé, čoho sa žalobkyňa v posudzovanej veci domáha.

5. V poradí druhým rozsudkom zo 7. septembra 2020 okresný súd žalobu opäť zamietol. Po opakovanom výsluchu žalobkyne okresný súd ustálil, že žalobkyňa sa domáha určenia neplatnosti oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Okresný súd konštatoval, že oznámenie o písomnom hlasovaní je len úkonom, ktorý vyplýva z uznesenia prijatého na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktoré sa konalo 24. januára 2018 a ktorého neplatnosti sa žalobkyňa nedomáhala. Predmet a znenie otázok o písomnom hlasovaní si prijali vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, ako vyplýva zo zápisnice zo schôdze z 24. januára 2018 a uznesenia č. 4/2018, ktoré bolo prijaté na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Správca je subjekt odlišný od vlastníkov bytov a z toho dôvodu ani nemá oprávnenie spojené s hlasovaním na schôdzach vlastníkov okrem prípadu, ak by spravoval byt alebo nebytový priestor alebo takýto byt alebo priestor vlastnil. Podľa okresného súdu žalovaný v konaní nie je pasívne legitimovaný, keďže nie je nositeľom hmotného práva, ktoré bolo predmetom tohto konania. Súd uviedol, že rozhodnutia vlastníkov bytov prijaté na zhromaždeniach vlastníkov bytov a nebytových priestorov zaväzujú všetkých vlastníkov v dome, a preto aj žaloba musí smerovať proti všetkým vlastníkom. Dospel teda k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného.

6. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 28. septembra 2022, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Stotožnil sa s tým, ako okresný súd ustálil predmet konania, ktorý vyplynul aj z vyjadrenia žalobkyne zo 14. decembra 2020, že ide o žalobu podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a požaduje, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je, alebo nie je, a z vyjadrenia žalobkyne na pojednávaní súdu prvej inštancie, na ktorom uviedla, že trvá na žalobnom petite, tak ako bol uvedený, a napáda neplatnosť samotného oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania. Zhodne s názorom okresného súdu odvolací súd skonštatoval nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného.

7. Dovolanie sťažovateľky odmietol najvyšší súd napadnutým uznesením z 25. januára 2024 z dôvodu, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý sťažovateľka v dovolaní uplatnila,

nešpecifikovala v súlade s § 431 ods. 2 CSP, teda neuviedla, v čom konkrétne spočíva vada zmätočnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

8. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uvádza, že sťažovateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ale v súlade s § 431 ods. 2 CSP nešpecifikovala, v čom konkrétne spočíva vada zmätočnosti konania, a namietala, že konštatovaním nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného došlo zo strany súdov nižších inštancií k porušeniu jej práva na spravodlivý proces nesprávnou aplikáciou právnych predpisov (nesprávny procesný postup) podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti však podľa konštatovania najvyššieho súdu neuviedla v dovolaní žiadne relevantné, resp. vecné argumenty, ale prezentuje nesúhlas s rozhodnutiami súdov a vyjadruje všeobecnú nespokojnosť s konaním žalovaného, ktoré je podľa jej presvedčenia nezákonné. V dovolaní zásadne len cituje ustanovenia zákona o vlastníctve bytov, opisuje skutkový stav veci a poukazuje na vybrané body odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií, ktoré sú podľa jej názoru v rozpore so skutočnosťou. Z obsahu podaného dovolania tak podľa najvyššieho súdu nebolo možné zistiť, v čom vidí sťažovateľka nesprávnosť postupu odvolacieho súdu vo vzťahu k dôvodom prijatého rozhodnutia. V dovolaní tvrdí aj nesprávny právny záver odvolacieho súdu, keď tvrdí, že žaloba nebola podaná prehlasovanou vlastníčkou, ale bola podaná pre porušenie povinnosti žalovaným pri ochrane práv vlastníkov bytového domu. K tomu najvyšší súd uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R24/2017), ktorú sťažovateľka uplatnila.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu tým, že konajúce súdy jej jednostranne znemožnili uskutočňovať jej patriace práva, a to nerešpektovaním dôkazov o porušení zákona o vlastníctve bytov. Uvedené argumenty možno zhrnúť takto:

a) V oznámení o písomnom hlasovaní sa účelovo nenachádzalo miesto konania písomného hlasovania a štylizácia otázok č. 1 až 3 predstavovala neoprávnený zásah do práv a majetku všetkých vlastníkov v bytovom dome, pretože mali hlasovať o zmene užívania všetkých spoločných zariadení na skladové priestory a vlastníctvo novovybudovaného samostatného nebytového priestoru malo byť preukázané hlasovaním o zmene účelu užívania spoločenskej miestnosti na zariadenie služieb kaderníctvo a manikúra.

b) [REDAKOVANÉ], zástupca vlastníkov, v súčinnosti so žalovaným správcom nechali v otázke č. 2 vlastníkov bytového domu hlasovať o zmene všetkých spoločných zariadení na skladové priestory, aby si neskôršie v ďalšom písomnom hlasovaní nechal vlastníckmi bytového domu odsúhlasiť pridelenie samým sebou tri najlepšie umiestnené spoločné zariadenia na jeho užívanie bez platenia nájomného.

c) Vlastníci mali v otázke č. 3 hlasovať o zmene účelu užívania spoločenskej miestnosti, a to napriek tomu, že uznesením č. 40/2012 z 15. novembra 2012 na schôdzi neodsúhlasili vyčlenenie priestoru poštových schránok a pôvodnej telekomunikačnej miestnosti na vytvorenie nebytového priestoru na komerčné využitie, čo je v rozpore so zákonom o vlastníctve bytov.

d) Nebytový priestor označený ako spoločenská miestnosť bol vybudovaný bez stavebného povolenia, čo nebolo pre konajúce súdy relevantné pre vyhlásenie neplatnosti vyhláseného písomného hlasovania.

e) Žalovaný v konaní pred súdom nepreukázal dodržanie ustanovenia § 8b ods. 1 písm. a) zákona o vlastníctve bytov, teda že hospodári s majetkom vlastníkov v dome s odbornou starostlivosťou a dbá na ochranu ich práv.

f) V súdnom spore sťažovateľka nemohla byť prehlasovanou vlastníčkou, pretože žalobu podala 7. februára 2018 ešte pred vykonaním písomného hlasovania a poukazovanie na pasívnu legitimáciu považuje za odpútavanie žalovaného od zodpovednosti za porušovanie zmluvy o výkone správy a zákona o vlastníctve bytov.

g) Bez určenia miesta hlasovania bolo hlasovanie vykonané chodením z bytu do bytu na dosiahnutie nadpolovičnej väčšiny všetkých vlastníkov v bytovom dome, pričom hlasovali aj vlastníci, ktorí 2 – 3 roky nechodia na schôdze vlastníkov a tento argument konajúce súdy nepovažovali za podstatný.

h) Otázka neplatnosti uznesenia zo schôdze vlastníkov z 24. januára 2018 je podľa sťažovateľky irelevantná, pretože nebola vôbec predmetom podanej žaloby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutiami všeobecných súdov o žalobe o určenie neplatnosti oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania vlastníkov bytového domu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu:

11. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľka mala možnosť podať proti namietanému rozsudku krajského súdu účinný prostriedok nápravy, dovolanie, ktoré aj podala (a bolo o ňom rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu), avšak toto nebolo riadne využité (bod 21). Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej neprípustnosti.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu:

13. Ústavný súd pre účely preskúmania napadnutého uznesenia najvyššieho súdu preskúmal aj obsah rozsudku odvolacieho súdu z 28. septembra 2022 a na neho nadväzujúceho dovolania sťažovateľky.

14. Odvolací súd konštatoval, že správca vykonáva správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov pred súdom a môže vykonávať činnosti vymedzené mu zákonom. Správca je však odlišný od vlastníkov bytov, z toho dôvodu nemá oprávnenie spojené s hlasovaním na schôdzach vlastníkov okrem prípadu, ak by spravoval byt alebo nebytový priestor alebo ho vlastnil. V posudzovanej veci sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania o otázke navrhutej a prejednanej na schôdzi vlastníkov 24. januára 2018, čím možno konštatovať, že ide o spor spojený s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov v dome. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že rozhodnutia prijaté na zhromaždeniach vlastníkov bytov a nebytových priestorov zaväzujú všetkých vlastníkov v dome, a preto žaloba musí smerovať proti všetkým vlastníkom. Žalovaný správca nie je nositeľom hmotného práva, ktoré bolo predmetom konania, a preto nie je v konaní pasívne legitimovaný.

15. Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka dovolanie, v ktorom tvrdí že rozhodnutia prvostupňového aj odvolacieho súdu trpia vadami podľa § 420 písm. f) CSP, a to z dôvodu, že v nich súdy tvrdia, že oznámenie o vyhlásení písomného hlasovania je len úkonom správcu, ktorý vyplýva z uznesenia prijatého na schôdzi vlastníkov z 24. januára 2018. Toto skutkové tvrdenie bolo podľa sťažovateľky v rozpore s uznesením, ktoré bolo na schôdzi vlastníkov 24. januára 2018 prijaté. Sťažovateľka tvrdí, že žalovaný správca nielen navrhol, ale aj vyhlásil a vykonal písomné hlasovanie nad rámec na schôdzi prijatých rozhodnutí, oznámenie neobsahovalo miesto hlasovania a samotné otázky boli v rozpore so zákonom. Na jednej strane svojho dovolania sťažovateľka uvádza, že žalobou zo 7. februára 2018 žiadala, aby súd potvrdil neplatnosť samotného písomného hlasovania z dôvodu porušenia § 14 ods. 7 zákona o vlastníctve bytov, lebo žalovaný (správca) neurčil miesto hlasovania. V rozpore s uvedeným na ďalšej strane svojho dovolania zas tvrdí, že odvolací súd tvrdí nesprávny právny záver, lebo žaloba nebola podaná prehlasovanou vlastníčkou, ale bola podaná pre porušenie povinnosti žalovaným pri ochrane práv vlastníkov bytového domu a konštatovaním nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného správcu došlo zo strany prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces nesprávnou aplikáciou právnych predpisov.

16. Ústavný súd uvádza, že argumentácia sťažovateľky si vzájomne odporuje a túto skutočnosť možno konštatovať vo vzťahu ku všetkým fázam súdneho konania. Na jednej strane sťažovateľka opakovane tvrdí, že chce, aby súd určil neplatnosť oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania, avšak jej argumentácia v konaní pred všeobecnými súdmi, v dovolacom konaní a v konečnom dôsledku aj v konaní o ústavnej sťažnosti tomuto tvrdeniu vôbec nezodpovedá. Sťažovateľka formuluje svoje výhrady skutkovými okolnosťami, ktoré vo výsledku podľa jej tvrdení spôsobujú nezákonnosť samotných rozhodnutí vlastníkov o spôsobe užívania spoločných priestorov v dome. Tento rozpor jej tvrdení sa napokon prejavil aj v samotnom dovolaní.

17. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020).

18. Dôvodom zamietnutia žaloby, ktorý potvrdil aj odvolací súd, bol nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného. Ako uvádza dovolací súd, sťažovateľka k tomuto dôvodu prijatého rozhodnutia v dovolaní, teda k nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného, neuvádza relevantnú argumentáciu, nevymedzuje, v čom má ňou tvrdená zmätočnosť rozsudku odvolacieho súdu spočívať. Tak ako v ústavnej sťažnosti sťažovateľka aj v dovolaní opakuje opis skutkového stavu, namieta nesprávnosť skutkových zistení a nesprávnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

19. Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či nesúhlas s právnym záverom odvolacieho súdu a kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 420, resp. § 431 ods. 1 a 2 (I. ÚS 660/2024). Ústavný súd už konštatoval, že požiadavkou na najvyšší súd, aby sa snažil autenticky porozumieť obsahu dovolania, ústavný súd nepopiera povinnosť dovolateľa (zastúpeného povinne advokátom) primerane sformulovať dôvody dovolania tak, aby rešpektovali požiadavky na jeho prípustnosť vyplývajúce z CSP (III. ÚS 613/2023).

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky dospel k záveru, že odmietnutie jej dovolania najvyšším súdom neznamenalalo v okolnostiach posudzovanej veci porušenie základného práva na súdnu ochranu, pretože nezistil žiadnu možnosť jeho porušenia, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Nad rámec uvedeného v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľky, ktorá mala k dispozícii účinný prostriedok nápravy, t. j. dovolanie, avšak z dôvodu nedostatku zákonných náležitostí jeho odôvodnenia možno povedať, že nebol využitý riadne, považuje ústavný súd za vhodné doplniť, že spoluvlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome sa zúčastňujú na správe domu a rozhodujú o všetkých otázkach týkajúcich sa správy domu, spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva a pozemku prostredníctvom hlasovania na schôdzi vlastníkov alebo písomným hlasovaním (§ 14 ods. 1 a 4 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom do 30. októbra 2018, pozn.). Je to nielen ich právo, ale aj povinnosť. Platné rozhodnutia sú záväzné pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. V prípade nesúhlasu má prehlasovaný vlastník v lehote 30 dní a vlastník, ktorý sa nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť v lehote 3 mesiacov, právo obrátiť na súd. Keďže platne prijaté rozhodnutia vlastníkov zaväzujú všetkých vlastníkov, pasívne legitimovanými v uvedenej žalobe musia byť všetci vlastníci.

22. V zmysle ustanovenia § 14 ods. 7 zákona o vlastníctve bytov v znení účinnom do 30. októbra 2018 môže písomné hlasovanie vyhlásiť aj správca. V prípade sťažovateľky mu táto možnosť nielenže vyplývala priamo zo zákona, ale otázka písomného hlasovania o zmene účelu užívania spoločných priestorov bola aj predmetom rokovania na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorá sa konala 24. januára 2018 a na ktorú odvolací súd poukázal (konkrétne bod 2 programu). Podľa uznesenia č. 4/2018 si vlastníci odsúhlasili personálne zloženie komisie, ktorá v spolupráci so správcom (Bytové družstvo [REDAKOVANÉ]) *«upresní s miestne príslušným stavebným úradom navrhované znenie nového účelu „Skladový priestor“ a „Zariadenie služieb (výrobné, nevýrobné, opravárenské)“ tak, aby do písomného hlasovania sa ako navrhovaný účel užívania dostal návrh akceptovateľný pre stavebný úrad»*. Skutkové tvrdenie odvolacieho súdu, že otázka zmeny účelu bola navrhnutá a prejednaná na uvedenej schôdzi, preto nie je nesprávnym skutkovým zistením, ako sťažovateľka opakovane tvrdí. Prvoinštančný súd, ako aj súd odvolací správne právne vyhodnotili, že ide o spor spojený s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov v dome a žalovaný správca nebol pasívne legitimovaný.

23. Počas celého súdneho konania sťažovateľka namieta nezákonnosť otázok, o ktorých sa hlasovalo, nezákonnosť zmeny účelu užívania spoločných priestorov, spôsob, akým sa hlasovanie realizovalo, a ďalšie otázky, ktoré jednoznačne svojím charakterom naplňajú obsah sporu spojeného s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov v dome. Tieto otázky, ako aj nedostatok formálnych náležitostí oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania by boli pre rozhodujúce súdy relevantné práve v žalobe prehlasovaného vlastníka. Napriek uvedenému sa sťažovateľka opakovane vyjadrila, že jej cieľom je určenie neplatnosti oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania. No určenie neplatnosti oznámenia voči správcovi by bolo pre sťažovateľku bez právneho významu, keďže uznesenia prijaté písomným hlasovaním by boli stále platné a záväzné pre všetkých vlastníkov. Spôsob, akým sa rozhodla domáhať sa svojho práva, bol preto od počiatku nesprávny.

24. Sťažovateľka sa v petite svojej ústavnej sťažnosti domáhala aj vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 2, 3 a 4 ústavy. Vo vzťahu k týmto ustanoveniam však v ústavnej sťažnosti neuvádza žiadne odôvodnenie, a preto v tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu